

Я ЇХАВ З ДОМУ І ДОДОМУ

Додому їхав з батьківщини,
Віддавши матері своїй
Пошану, як і слід людині...
Пригадую ланцюг подій.

Стають все рідшими візити,
І я корю себе за це,
Бо мало їй лишилось жити,
Суха, як влітку озерце.

Була в селі велика спека,
І раптом, десь на пів-путі,
Мигнула блискавка далека
І загриміло в висоті.

Скло миттю ливнем засліпило,
Ми змушені пригальмувать,
Дощем, як фронтом, зачепило,
Стихію не угамувать.

Проїхали два кілометри –
Асфальт сухий, як і було,
І обрій знову іскрометний
Далеко видно через скло.

Тепер вже мрію про домівку,

І раптом дзвонить телефон,
Я в думці змінюю платівку,
Питаю – Хто там? – в мікрофон.

Така акустика в машині,
Що-небудь важко розібрати!
Не схожий шум на спів пташиний,
Сам буду телефонувати.

Приємна звістка, вже готова
Новенька збірка – забирай!
І все. Закінчена розмова –
Емоцій в мене через край!

Сиджу, а на вустах подяка,
Тиха і щира, аж до сліз,
Таких людей, як Корніяка,
Зустрінеш рідко і не скрізь.

Дата написання вірша: 2021-01-14